

по-рано. Зеленитѣ дървета хвърлили пакъ своитѣ прохладни сѣнки, цвѣтята пакъ размирисали, птичкитѣ и пеперудкитѣ пакъ се върнали. Слѣпиятъ царь не можелъ да види вълшебното великолѣпие на природнитѣ красоти. Само благоуханието отъ цвѣтята достигнало до него. Чувалъ той брѣм енето на насѣкомитѣ и цвѣрченето на птичкитѣ, но не можелъ да се възхищава отъ тѣхната пѣстрота и красивостъ при летенето. Само сѣнчестата прохлада подъ старитѣ буки и джбове, по които чуруликали птичкитѣ, и едвამь-доловимиятъ вѣтрецъ, койго си играелъ съ листята, могли напълно да го задоволятъ.

Тогава царьтъ се отказалъ отъ своитѣ богатства, отъ земята и короната си и задържалъ за себе си само градината и своя размивачъ.

Всѣки день тоя го развождалъ подъ старитѣ липи, джбове и буки, и му разказвалъ за прѣлеститѣ наоколо. Бѣдниятъ царь често плакалъ, задѣто по-рано тѣй малко внимание обръщалъ на природата, и своето злато и скъпоцѣнни камъни цѣнилъ по-високо отъ нея.

Разказва *Дядо Радъ*.

Подиръ изийшъ въ училището.

— Е, какъ, Петре, издържа ли изпита?

— Издържахъ, мамо.

— Каква бѣлѣжка ти дадохъ?

— Четири, мамо; двойка ми писа учителятъ и двойка комисията.

ГЛЕДАЧЪ.

Имало едно врѣме единъ мързеливъ селянинъ — казвали го Брѣмбара. Мързѣло го съ честенъ трудъ да си изкарва прѣхраната, та станалъ гледачъ. А за да накара хората да вѣрватъ, че той наистина знае да гледа, открадва отъ една жена единъ топъ платно и го заравя въ плѣвника. Отива жената при Брѣмбара и го моли да ѝ каже, дѣ може да се намѣри платното.

— А какво ще ми дадешъ, ако ти обады? попиталъ гледачътъ.

— Десетъ оки брашно и ока сирене.

— Добрѣ, ела подиръ два деня.

Почналъ гледачътъ да гледа, и подиръ два деня той ѝ казалъ, дѣ е зарвено платното. Слѣдъ една недѣля изгубва се коньтъ на единъ боляринъ: откаралъ го пакъ гледачътъ и говѣрзалъ за едно дърво въ гората. Повиква боляринътъ Брѣмбара и му казва:

Коня ми откраднаха; ако го намѣришъ, ще ти дамъ сто гроша.

— Коньтъ ти е вързанъ въ гсрата на еди-кое мѣсто.

Довели коня отъ гората, далъ боляринътъ сто гроша на гледача. Прочулъ се Брѣмбарътъ по цѣлото царство.

Да се случи, че на царя се открадналъ вѣнчалниятъ прѣстенъ. Търсили, търсили — никждѣ не могли да го намѣрятъ. Провождатъ царьтъ за гледача, какъ — какъ да годокаратъ, и то колко се може по-скоро. Намиратъ го, турятъ го въ една каруца, и хайде въ столицата! «Сега ще ми отиде главата!» мисли си гледачътъ. — «Какъ ще му намѣря азъ прѣстена?... Има да си патя, ако се разсърди царьтъ!...»

— Добрѣ дошълъ, гледачо! казва царьтъ: — погледай за прѣстена ми; ако улучишъ — ще те награда; а пъкъ ако не — главата ще ти отсѣка.

Изаповѣдалъ царьтъ да го турятъ въ особена стая: цѣла нощъ тамъ да стои, да гледа, и на сутриньта да мудаде отговоръ. Спи гледачътъ въ стаята и си мисли: «Какъвъ отго-